ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1902. Выдано 3. Марта Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 235.

I.

ИНСТРУКЦІЯ

дотычача цивильного душстаровництва въ ц. к. Оборонѣ краєвой.

Пôсля службового припису для войскового Духовеньства зъ р. 1887, II. Вôддѣлъ, §. 17, стóр. 12 и 17, ч. 4 особы приналежнû до ц. к. Обороны краєвой (и кор. угор. Обороны краєвой), котрû въ мобилизаційнôмъ вôдношеню (§. 17. повысшого службового припису, ч. 7 и 8) не находятся, пôдлягаютъ цивильно-духовной юриздикціи и проте цивильному душстаровництву.

На поодинокихъ проте Преосв. Ординаріятахъ тяжитъ обовязокъ управильнити душстаровництво для стаціонованой въ ихъ епархіахъ ц. к. Обороны краєвои Они маютъ опредѣлити порядокъ богослуженя, вызначити часъ практикъ религійныхъ до праздника Воскресенія Христового, щороку выдати приказъ захованя посту, порушити веденє книгъ метрикальныхъ черезъ ихъ Духовеньство и въ загалѣ мати ста-

ранє о заспокоєнє религійныхъ потребъ тыхъ вѣрныхъ, котрй належатъ до ц. к. Обороны краєвой.

Въ выконаню тыхъ обовязкôвъ Преосвященнй австрійскй Епископы на вôдбутыхъ въ листопадѣ 1901 въ Вѣдни конференціяхъ постановили управильнити душстаровництво въ ц. к. Оборонѣ краєвой по части въ власнôмъ крузѣ дѣйствія по части на основѣ ласкаво удѣленой имъ вôдъ Св. Престола власти.

Дня 2. листопада 1898 Епископы упросили собѣ власть розрѣшати приналежныхъ до ц. к. Обороны краєвой вôдъ воздержаня и посту въ такôмъ обємѣ и такимъ способомъ, якъ тоє розрѣшенє Апост. Польный Викаріятъ удѣляє католикамъ чинного ц. к. войска и ц. к. войсков Маринарки. Тую власть зволивъ Св. Престолъ въ дни 7. вересня 1900 на протягъ 7 лѣтъ удѣлити.

На основѣ сей власти маютъ католики Обороны краєвой вздержатися вôдъ мясныхъ стравъ въ св. великій пятокъ и въ навечеріє праздника Рождества Христового. Въ прочихъ дняхъ Церквою наказаныхъ постôвъ и воздержаня позваляє на уживанє мясныхъ стравъ. Се саме собою розумѣєся, прислугує лише на протягъ чинной службы, въ часѣ котрой католицкимъ воинамъ ц. к. Обороны краєвой зъ взгляду на ихъ тяжку службу позваляєся такожь, въ дняхъ Церквою наказаныхъ постôвъ бôльше якъ разъ на день прокормитися. Уживанє однакъ мяса и рыбъ при тôмъ самôмъ поживленю єстъ въ рôвный способъ якъ для прочихъ вѣрныхъ заказане. Розрѣшенє вôдъ вздержаня, однакъ не вôдъ посту розтягає ся такожь на дорослыхъ членôвъ родинъ офицерскихъ и пôдофицерскихъ.

Довжностію католикôвъ ц. к. Обороны краєвой буде тую велику ласку вдячно признати и старатися ю надоложити черезъ непоколебиме привязанє до св. религіи, черезъ молитву и примѣрну участь въ Богослуженю, черезъ слуханє слова Божого, черезъ сокрушенне и розкаянне настроєнє якъ и черезъ выконуванє другихъ добрыхъ дѣлъ.

Часъ пасхальнои сповѣди для католикôвъ ц. к. Обороны краєвой подôбно якъ для ц. к. вôйска и ц. к. войск. Маринарки тревае вôдъ первой недѣлѣ поста ажь до вервой недѣлѣ по Сошествію св. Духа. Тоє самоє дотычитъ такожь членôвъ родинъ офицерскихъ и пôдофицерскихъ Обороны краєвой.

Дотычно Душпастырства тыхъ, котрй приналежатъ до ц. к. Обороны краєвой зауважає ся єще слѣдуюче:

Въ належитой карности утримана Армія єстъ найпевнѣйшою порукою благословеній мира. Но власно св. религія, вкоренена въ души человѣка, становитъ найпевнѣйшу пôдпору вѣрности, послушеньства, вôдваги и другихъ честнотъ войнôвъ Душпастырѣ проте сповняютъ высоко патріотичну службу, коли плекаютъ и пôдносятъ религійно-норовственне житє войнôвъ. Душпастырь войска має обовязокъ, св. вѣру, котру войнъ изъ своєй вôтчины или изъ свого цивильного званя до войска приноситъ, стеречи, хоронити и оживляти; дальше заохочувати война до выповняня

заповѣдей Божихъ и церковныхъ, до вôдмавляня щоденныхъ молитвъ, до приступованя до св. сповѣди и св. причастія, до совѣстного выконуваня торжественною войсковою присягою заприсяженыхъ обовязкôвъ стану войскового и тепло остерѣгати его передъ небезпеченьствами, якй спасеню его душѣ могутъ предстояти зъ сожитя зъ людьми лишеными вѣры и нроственности.

Досвѣдчене учитъ, що въ правилѣ кождый войнъ, котрый зъ дому вынѣсъ сильне привязане до католицкои вѣры, такожь при войску радо спѣшитъ на Службу Божу, проповѣдь и до св. Тайнъ, цѣломудренно жіе и безкарно служитъ. Длятого нехай Душпастырѣ посвящаютъ молодцямъ до войска асентерованымъ особливу пастырску печаливôсть и увагу въ той способъ, що якійсь часъ передъ ихъ вôдходомъ до войсковой службы въ проповѣдяхъ или християньскихъ наукахъ будутъ имъ представляти конечнôсть и важнôсть незмѣнного, живого, религійного морального успособленя для война, строгій, въ часѣ службы не знесеный обовязокъ: такожь въ войсковôмъ станѣ вôдмавляти щоденну пôсля навыкненя молитву, участвовати въ Богослуженю и принимати св. Тайны що найменше въ часѣ Великодня.

Дальше Душпастырѣ будутъ одовженй впоити рекрутови пересвѣдчене, що вôнъ такожь въ униформѣ мае позôстати католицкимъ християниномъ и яко такій заповѣдямъ Божимъ и церковнымъ послушнымъ и до точного выповнюваня обовязкôвъ войскового стану охотнымъ. Не безъ утѣшныхъ наслѣдкôвъ булобы такожь, еслибы Душпастырѣ наклонили рекрутôвъ до св. сповѣди и св. причастія передъ вôдходомъ зъ парохіи, пôдчасъ Богослуженя въ послѣдный попереджаючій недѣльный или святочный день передъ зôбраными парохіянами на проповѣди теплыми словами потѣхи и упôмненя въ Бозѣ ихъ поблагословили и попращали и заразомъ любезно ихъ вôзвали, щобы въ случаю прибутя до дому на короткій урльопъ свого Душпастыра посѣтили, кождого разу прійшли на Службу Божу, приступили до св. сповѣди и св. причастія и такъ публично заявили, що они позôстали вѣрными учениками Іисуса Христа. Такожь Душпастырь вôдходячымъ рекрутамъ, нехай вложитъ на серце, щобы въ гарнѣзонѣ вôдшукали войскового священика и ему ся въ опѣку повѣрили.

Такъ заосмотренй рекруты по бôльшой части позôстаютъ въ часѣ вôйсковой службы богобоязливыми и пôдъ взглядомъ моральнымъ безъ закиду. Где лише проте можливымъ буде таке особливше пастырске обучене и религійне упражнене для вôдходячихъ до войсковои службы новобранцѣвъ, тамъ нехай подôймеся зъ цѣлою ревностію.

Въ чинной службѣ остаючй войны обороны краевой, котрй переважно становлятъ цвѣтъ мужеской молодежи, по короткôмъ часѣ повертаютъ до дому. Якъ важнымъ есть проте, щобы молодый войнъ пôдчасъ своеи службы заховавъ вѣру и яко благонравный мужъ повернувъ до своей рôднѣ. Якъ незмѣриму шкоду може въ громадѣ нанести одинокій безвѣрный и морально пôдупавшій человѣкъ!

Длятого въ интересѣ цивильного Духовеньства лежитъ якъ найревнѣйше занятися душстаровництвомъ ц. к. Обороны краевой.

Для практики звертаеся увагу на гдеяки постановленя реґулямину службового для ц. к. войска I. часть, котрй обовязуютъ такожь и ц. к. Оборону краеву. §. 2. точка 14 гласитъ: кождому, о скôлько позваляе служба, належитъ дозволити вôдправу его молитвъ и религійного обовязку въ приналежнôмъ часѣ. §. 58. точ. 4 и 5 мовитъ: Щобы войсковй особы могли выповнити свои религійнй обовязки и свое набоженьство, о скôлько служба позваляе, заховати въ приналежнôмъ часѣ, належитъ вчасно посредствомъ коменды стаціи войсковои оголосити годины, въ котрыхъ Богослужене розличныхъ вѣроисповѣдань, а вôйсковй команданты маютъ на тое зважати, щобы войны въ бôльшй торжественнй дни могли брати участь въ Богослуженю ихъ вѣроисповѣданя. Въ вызначенй дни що найменше разъ въ мѣсяць — где се можливымъ — маеся войнôвъ пôсля ихъ вѣры роздѣленыхъ и въ тактичнй вôддѣлы упорядкованыхъ провадити до посѣщеня Церкви.

Зъ того постановленя регулямину службового ясно выходитъ, що належитъ войнôвъ кождого гарнизону найменьше разъ въ мѣсяць на Богослужене провадити и имъ уможливити сповнене религійныхъ обовязкôвъ такожь въ всѣ прочй дни недѣльнй и святочнй.

Лише служба становитъ вынятокъ вôдъ сево правила. А пôсля §. 8 тогоже регулямину службового пôдъ выраженемъ „Найвысша служба“ или служба розумѣются всѣ справы, котрй суть наказанй обовязками стану.

Коменда стаціи Обороны краевои мае зъ мѣстцевымъ душпастыремъ порозумѣтися, котрого дня о котрôй годинѣ належитъ войнôвъ Обороны краевой пôдчасъ Богослуженя надзоровати и на ихъ приличне захованеся въ Церкви уважати. Евентуально ту вôдносячй ся жалобы маютъ душпастиремъ предкладати ся Комендѣ стаціи Обороны краевой; еслибы слушна жалоба не зôстала увзгляднена, справу належитъ предложити Преосв. Ординаріатови, а той потôмъ дальшй предпрійме кроки звертаючи ся о помôчь до высшой или найвысшой Коменды Обороны краевой. Въ прочѣмъ нехай душпастырь стараеся всегда оставати зъ Командою стаціи въ дружнôмъ порозумѣню и доброй комитивѣ.

Где можнôсть позваляе, поручаеся вôдправу осôбного Богослуженя св. литургіи зъ проповѣдею для войнôвъ Обороны краевой. Въ случаю же неможливости парохіальне Богослужене буде заразомъ Богослуженемъ для вôйска.

Пôсля теперѣшныхъ нормъ маеся тôлько добровôльно зголошаючихъся войнôвъ провести до Церкви до пасхальной сповѣды. Єсли тіи нормы обовязуютъ такожь ц. к. Оборону краеву — о чôмъ сумнѣватися не можна — то Коменда стаціи Обороны Краевой мае повѣдомити дотычного мѣстцевого душпастыря о числѣ зголосившихся до пасхальной сповѣди войнôвъ Обороны Краевой и въ поро-

зумѣню зъ нимъ вызначити день и годину слуханя сповѣды. Въ благословене обильнымъ булобы, еслибы сповѣдь пасхальну и св. причастіе попереджала вôдповѣдна наука взглядно еслибы въ великôмъ постѣ духовнû науки для войска були голошенû или еслибы войско на загальнû великопостнû проповѣди — где такû голосятъся — притягане бути могло.

Где суть войсковû душпастырѣ, тыхъ въ первôмъ рядѣ належалобы потягнути до помочи въ слуханю св. сповѣды и до той цѣли надѣлити ихъ потрѣбною юриздикціею, бо ц. к. Оборона Краєва пôдлягає не войсковой але цивильно-духовной юриздикціи такъ само якъ такожь войсковû особы на урльопѣ, въ резервѣ и поза службою.

Превеликû благодатнû плоды приносить посѣщене войскового шпиталю или дому мародôвъ черезъ мѣстцевого душпастыря. Кожде добре и потѣшаюче слово священика зъ вдячностію принимає. Мѣстцевый душпастыръ нехай потѣшитъ такожь и увязненыхъ и наклоняє ихъ до покаяня и поправы. Особлившу духовну печаливôсть належитъ звернути на войнôвъ въ первыхъ мѣсяцяхъ ихъ покликаня, той бо періодъ єсть найкритичнѣйшимъ для рекрута или новика, втоды бо розлука зъ своими сродниками, новû и ненавыклû вôдносины житя, строга карнôсть и многе инне дуже часто на него депримуючо вплываютъ и нерѣдко єго до розпуки и самоубійства ведутъ. Длятого належитъ молодыхъ войнôвъ въ означеныхъ за порозумѣнемся зъ дотычною Комендою дняхъ на отвѣтнôмъ къ тому мѣстци обучати на основѣ надприродныхъ мотивôвъ о ихъ обовязкахъ стану и потѣшаючими словами оживляти ихъ вôдвагу.

Пôсля пастырского посланя ц. к. Апостольского польного Викаріату до Преч. войскового душпастырского Клира зъ серпня 1892 Ч. 2710 ц. и к. Министерство вôйны рескриптомъ вôдд. 5, Ч. 3344 зъ 4 листопада 1891 вôзвало войсковû територіяльнû Коменды, щобы попирали тû усилія въ согласію зъ истнуючими приписами службовыми. Тоє буде мало своє анальогичне застосоване такожь и до ц. к. Обороны краєвой.

Наконець для информаціи звертає ся єще увагу на новѣйше розпоряджене дотычно вôдбуваня бальôвъ и забавъ зъ таньцями зъ стороны войска въ освященôмъ часѣ.

Ц. и к. Министерство вôйны рескриптомъ зъ 25. сѣчня 1892 през. ч. 367 звернуло увагу, що вôдбуване публичныхъ бальôвъ, вечеркôвъ зъ таньцями въ часѣ посту до Рождества Христового и Великодня, лехко може выкликати соблязнь въ тыхъ околицяхъ, въ котрыхъ религійнû чувства населеня въ особлившій обявляются спосôбъ, длятого зъ стороны войска належитъ числитися зъ тыми религійными возрѣнями. (Порôвн. высше наведене пастырске посланє апостольского польного Викаріяту ст. 6, Антôнъ Ґріссль, приписы въ войсковыхъ справахъ для душпаст. клира. Грацъ 1892, стор. 151—153)

Повысше удѣляєся Преч. Душпастырямъ до вѣдомости и захованя. Въ тôмъ змыслѣ Епископы въ поданю зъ мѣсяця листопада 1901 вôднеслися такожь до ц. к. Министерства Обороны краєвой, щобы тоєжь выдало пôдчиненымъ Комендамъ Обороны краєвой вскаэôвки, якъ они зъ цивильными мѣстцевыми Душпастырями согласно поступати маютъ дотычно недѣльного и святочного Богослуженя, религійныхъ великодныхъ практикъ, посѣщеня хорыхъ, великопостныхъ проповѣдей и заспокоєня всѣхъ прочихъ религійныхъ потребъ войнôвъ ц. к. Обороны краєвои.

Злопостраждѣтъ убо яко добры воины Іисусъ Христовы (II. Тім. 2. 3)!

Вѣдень въ мѣсяцю листопадѣ 1901.

II.

ПРИПИСЫ

що до захованя посту черезъ ц. к. Оборону краєву важнй въ р. 1902.

Силою полученою вôдъ Св. Апостольского Престола зъ 7. вересня 1900 повномочія Еп Ординаріятъ удѣляє слѣдуюче розрѣшенє вôдъ захованя посту:

Католики ц. к. Обороны краєвои маютъ въ навечеріє Рождества Христового и въ св. великій Пятокъ взержатися вôдъ мясныхъ стравъ. Въ прочихъ Церквою наказаныхъ дняхъ посту и воздержаня позваляєся имъ споживати стравы мяснй, однакъ въ розрѣшенй дни посту и въ недѣлѣ великого посту не вôльно имъ при тôмъ самôмъ обѣдѣ споживати мясо и рыбы.

Всѣмъ чиннымъ войнамъ ц. к. Обороны краєвои въ часѣ чинной службы позваляєся такожь наказанй Церквою дни посту бôльше якъ разъ на день поживитися. Розрѣшенє вôдъ воздержаня вôдъ мясныхъ стравъ, однакъ не вынятокъ вôдъ обовязку захованя посту розтягаєся такожь на дорослыхъ членôвъ офицерскихъ и пôдофицерскихъ родинъ. Католики ц. к. Обороны краєвои довжнй суть тоє велике злагодженє обовязуючои въ діецезіи заповѣди посту вдячно признати и старатися оное надложити черезъ непоколебиме привязанє до святой католицкой религіи, такожь черезъ молитву и ревне посѣщенє Богослуженя, черезъ слуханє слова Божого, черезъ сокрушенне и розкаянне настроєнє, якъ и черезъ выконуванє другихъ добрыхъ дѣлъ.

Часъ до вôдправы пасхальной сповѣды и принятя св. Причастія опредѣляєся вôдъ первой недѣлѣ поста ажь до первой недѣлѣ по Сошествію св. Духа.

Прочеє Братіє моя возмагайте во Господѣ, и въ державѣ крѣпости его. Облецытеся во вся оружія Божія, яко возмощи намъ стати противу кознемъ діявольскимъ, яко нѣстъ наша брань къ крови и плоти, но къ духовомъ злобы поднебеснымъ. Сего ради пріймите вся оружія Божія, да возможете противитися въ день лютъ, и вся содѣявше стати.

Станите убо препоясани чресла ваша истиною, и оболкшеся въ броня правды, и обувше нозѣ въ уготованіє благовѣствованія мира: надъ всѣми же воспріимше щитъ вѣры, въ немже возможете вся стрѣлы лукаваго разжженныя угасити: и шлемъ спасенія воспріимите, и мечь духовный иже єстъ глаголъ Божій. Всякою молитвою и моленіємъ молящеся на всяко время духомъ, и въ сіє истоє бдяще въ всякомъ терпѣніи . . . . Благодать со всѣми любящими Господа нашего Іисуса Христа въ неистлѣніи! аминь. (Ефес. VI. 10 – 18. 24).

Дано въ Перемышли 5. Лютого 1902.

Повысша „Инструкція“ и повысшй „Приписы“, дотычачй ц. к. Обороны краєвои, и установленй вспôльно и однозвучно для цѣлои Австріи, подаєся Всеч. Духовеньству до вѣдомости и вôдповѣдного поступованя.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 5. Лютого 1902.

† Константинъ.
Епископъ.

Ч. 13.

Ч. 86/орд. Книжочка „Памятка посвященя Церкви изданя Впреосв. Митрополита Андрея Шептицкого.

Въ печатнѣ ОО. Василіянъ въ Жовквѣ выйшла книжочка: „Памятка посвященя Церкви, написавъ Андрей Шептицкій Митрополитъ Галицкій“.

На початку Своєи працѣ Высокопреосвященный Авторъ пише такъ: „Въ селахъ, де лучаєся менѣ посвячувати Церковъ, не могу майже слова Божого проповѣдати Довге торжество забирає цѣлый часъ. Длятого хочу Вамъ, братя мои милй, лишити ту книжочку, котру для Васъ я написавъ и котру Вамъ посылаю. Тая книжочка буде за мене проповѣдати Вамъ слово Боже. Читаючи єѣ будете пригадувати собѣ ту хвилю, въ котрôй я Вамъ Церковъ посвятивъ.

Въ тôй книжочцѣ поясню Вамъ зъ ряду всѣ святй обряды, котрыми Епископъ Церковъ святитъ“.

И дальше достойный Авторъ поясняє значѣнє Церкви яко храму Божого, поясняє, що означаютъ ризы Архієрейскй, освященє Церкви и всѣ обряды при тôмъ священодѣйствію, дальше устроєнє престола, а кôнчитъ Свою многоцѣнну працю уступомъ: „Церковъ въ селѣ.“

Цѣла праця написана незрôвнано популярно, въ способъ для нашого народа якъ найприступнѣйшій, и тымъ прекраснымъ стильомъ, якій нашъ Высокопре-

овященный Митрополитъ посѣдає. Зъ кождого реченя, зъ кождого слова дишитъ тая глубока побожнôсть, тая горяча любовъ нашого прекрасного св. обряда и нашого вѣрного и вѣруючого народа.

Якъ зъ однои стороны праця тая подає Всч. Священьству богатый матеріалъ до проповѣдей, такъ зъ другои стороны надаєся она дуже до читаня для народа, особливоже, якъ вже єи напись оказує, на памятку по освященю або благословленю Церкви, не менше на преміи для дѣтей шкôльныхъ.

Зъ тыхъ причинъ поручаємъ горячо тую книжочку Всч. Духовеньству въ тôмъ пересвѣдченю, що она въ кождой парохіи тутешнои епархіи въ бôльшôмъ числѣ примѣрникôвъ въ короткôмъ часѣ знайдеся.

Дôстати єи можна въ печатни ОО. Василіянъ въ Жовквѣ.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 24. Лютого 1902.

Ч. 14.

Ч. 6440/901.О пошанованю и береженю старинностей.

Культурнî народы вôдзначаются пошанованємъ своихъ старинностій а Церковъ, матеръ и учителька культуры, учила вôдъ первыхъ своихъ вѣкôвъ такого рода пошанованє, и сама въ мурахъ святинь своихъ зберегала вôдъ заглады всякого рода предметы древнои штуки и науки.

Много предметôвъ що свѣдчатъ о высокой культурѣ, замилованю до искуства и науки мынувшихъ поколѣнь, зберегло ся и удержало въ монастиряхъ и Церквахъ нашихъ на Руси, може не изъ самого почутя до красы и науковои вартости яку гдеяки одиницѣ часомъ оцѣнити не гôднî, якъ бôльше за для вродженого народови рускому консерватизму и пошаны для старины, а такожь по причинѣ, що давнѣйше чужî люде за тыми не пошуковали и не выкуповували.

Нинѣ же, коли богатшî и культурнî народы позасновували у себе музеи на котрî великî даютъ наклады, высилаючи знатокôвъ вышукуютъ и выкупуютъ предметы минувшои добы штуки, легко случитися може, що старинна утварь церковна и книги зъ минувшихъ вѣкôвъ вывезенî булибы за границѣ краю.

До збереженя дорогоцѣнныхъ (для знатокôвъ) предметôвъ старины не причиняє ся такожь и тая обставина, що Церкви нашî, часто деревянî, не даютъ забезпеки вôдъ можливои пожежѣ, тыхъ предметôвъ; не вплыває користно на захованє тыхъ рѣчей мѣстце вогке, недостача догляду и часта змѣна душпастырôвъ, нерѣдко такожь и жажда зыску вôдъ купця чужинця.

Прото поручає ся Всч. Отцямъ Душпастырямъ, найпаче же Всч. О. Деканамъ щобы по можности наблюдали за такого рода предметами: старинными рукописами, цѣнными тканинами старыхъ ризъ церковныхъ, чашами циновыми зъ давныхъ столѣтій, крестами и иконами церковными зъ минувшихъ вѣкôвъ, щобы тіи не пропадали, но радше збережені були въ музею и архивѣ Перемыскои Капітулы.

Нагоду до повысшихъ увагъ дає, крôмъ стараня о бережене старои культуры нашои Церкви такожъ и розпоряджене ц. к. Министерства вѣроиспов. и просвѣты зъ д. 6. цвѣтня 1901 Ч. 9977, на основѣ котрого ц. к. центральна Комисисія для штуки и историчныхъ памятникôвъ письмомъ зъ д. 19 листопада 1901 Ч. 1410 завѣдомила що:

„Um den Verkauf oder die sonstige dauernde Entfernung kirchlicher Inventargegenstände von kunsthistorischem Werte thunlichst zu erschweren und namentlich den Export von derlei Objekten in das Ausland möglichst zu verhüten, behält sich die Central-Commision in Hinkunft die Zustimmung zu derartigen Transaktionen, sowie die eventuelle Schätzung der Gegenstände zum Zwecke des Verkaufes ausnahmslos vor.“

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 13. Лютого 1902.

Ч. 15.

Ч. 987. О набуваню выдавництва „Библіотеки богословскои“ для библіотекъ парохіяльныхъ.

Высокопреосвященный и Всесвѣтлѣйшій Митрополитальный Ординаріятъ въ Львôвско-Архіепархіяльныхъ Вѣдомостяхъ ч. III. зъ р. 1902 пôдъ ч. 420/орд. въ справѣ выдавництва „Библіотеки богословскои“ оголошує слѣдуюче:

„Никто не заперечитъ, що тôлько той душпастырь зможе успѣшно выповняти свôй троякій: учительскій, священичій и пастырскій урядъ, котрый въ рôвнôй мѣрѣ и силѣ стараєся усовершати себе въ умѣетнôмъ, моральнôмъ и пастырскôмъ або практичнôмъ вôдношеню. Побожнôсть и наука душпастыря мусятъ себе взаимно доповняти. Такъ якъ безъ правдивои побожности не можемъ навѣтъ мыслити о правдивой душпастырскôй ревности, такъ зновъ — якъ учитъ опытъ — всяка и найбôльша ревнôсть душпастыря муситъ мати найгôршій наслѣдки, наколи єи не спомагає наука. „Никто пише св. Григорій В. въ своєй знаменитôй regula pastoralis,

не вôдважится учити якого искуства, доки єго самъ не виучився, длятого єстъ тô великою зухвалостію, коли священики не маючи потрѣбныхъ вѣдомостій и опыту пôднимаются душпастырства, котре єсть искуствомъ всѣхъ искуствъ.

Днесь можемъ неразъ чути тѝ нерозсуднѝ слова: „Нашѝ священики училися богословія черезъ чотири лѣта, они здавали зъ сего богословія испыты, они протоє знаютъ все, чого имъ потреба, щобы були добрыми учителями народа“. Тѝ що такъ говорятъ забуваютъ о тôмъ, що нашѝ вѣдомости суть подôбнѝ до горѣючои лямпы, скоро не будемъ до такои лямпы доливали оливы, то — розумѣєся — свѣтло миситъ въ нѣй згаснути. А власне священики — душпастырѣ суть пôсля слôвъ самого І. Христа свѣтъ міра, тожь о утриманє того свѣтла усильно старатися маютъ. Тоє ихъ свѣтло довжно особливо нынѣ ясно и постоянно горѣти, коли то нынѣшный вѣкъ величаєся такимъ высокимъ просвѣченємъ, коли то нынѣ умѣєтности и всякѝ искуства зъ кождымъ днемъ поступаютъ великаньскими шагами на передъ, коли то днесь всюда ширится просвѣта. Особливо нынѣ, коли вразъ зъ просвѣтою входятъ въ нашъ нарôдъ розличнѝ блуды, противнѝ вѣрѣ и моральности, довжнѝ всѣ священики-душпастырѣ вôддаватися наукамъ богословскимъ, щобы и того не забули, що собѣ въ часѣ студій академичныхъ придбали, и въ тôмъ утвердилися, що недокладно поняли, и тоє доповнили, чого имъ єще недостає. Якъ бо лѣкаръ хотьбы найздôбнѣйшій, наколи обмежится на вѣдомости въ часѣ студій узысканѝ, зъ часомъ стаєся цѣлкомъ нездôбнымъ, такъ и священикъ-душпастырь не поступаючій въ богословскихъ умѣєтностяхъ, зъ часомъ забуває и тоє, чого въ часѣ студій научився, и стаєся цѣлкомъ неспосôбнымъ до справованя свого великого, повного вôдвѣчательности уряду.

Тую необходиму потребу свого дальшого образованя особливо въ напрямѣ богословскôмъ узнававъ по всѣ чалы клиръ всѣхъ народôвъ, тую потребу узнає вôнъ всюда и теперъ и стараєся ю вôдповѣдными способами заспокоити. На тую потребу дальшого богословского образованя звернувъ и гр. к. Митрополичій Львôвскій Ординаріятъ своє бачне око, коли въ письмѣ окружнôмъ зъ д. 4. мая р. 1826 Ч. 1995 припоручивъ свому клиру, щобы закладавъ библіотеки парохіяльнѝ и деканальнѝ, щобы въ тыхъ библіотекахъ находилися особливо богословскѝ книжки, зъ котрыхъ бы священики-душпастырѣ користали для свого дальшого богословского образованя и успособленя до тымъ успѣшнѣйшого повненя свого учительского уряду. Той самъ Митрополичій Ординаріятъ въ другôмъ своимъ окружнôмъ письмѣ зъ дня 20 сѣчня р. 1876 Ч. 273 вôзвавъ поновно свôй клиръ до пильности въ своимъ дальшôмъ богословскôмъ образованю, до якъ найбôльшого користаня зъ основаныхъ у себе библіотекъ, котрѝ бы довжнѝ щоразъ бôльше новыми книжками богословскими збогачуватися. Се вôзванє повторивъ Митрополичій Ординаріятъ єще разъ въ Вѣдомостяхъ Архіепархіяльныхъ 1898. Ч. 55. 1899. Ч. 9596. На предметъ порушеный

въ тыхъ вôзваняхъ Митрополичого Ординаріяту звернувъ свою особлившу увагу такожь Львôвскій Синодъ провинціяльный зъ р. 1891 въ Тит. IX. Гл. III.

Митрополичій Ординаріятъ въ належитôмъ оцѣненю необходимои потрсбы дальшого а безнастанного богословского образованя свого клира, зъ пріятностію глядитъ на працю Выдавництва „Библіотеки Богословскои“, котре трудится зъ великою ревностію около выдаваня пôдручникôвъ для гр. к. клира въ всѣхъ галузяхъ богословія, а то въ рускôмъ языцѣ. Та послѣдна обставина єстъ для дальшого образованя нашого клира превеликои ваги, такъ якъ сей клиръ побиравъ науки богословскѝ въ латиньскôмъ языцѣ, маючи отже тогды боротися єще и зъ трудностями языковыми, котрѝ не могли не мати злыхъ наслѣдкôвъ такожь на єго загальне богословске образованє. Задачею протоє рускихъ пôдручникôвъ помянутого Выдавництва єстъ, тѝ наслѣдки устороннити и до усовершеня богословского образованя руского клира причинитися. Митрополичій Ординаріятъ констатує зъ радостію, що доси выданѝ книжки сего Выдавництва суть цѣлкомъ вôдповѣднѝ до сповненя сеи задачи.

Длятого Митроличій Ординаріятъ усильно поручає всѣмъ Урядамъ парохіяльнымъ, щобы доси уже выйшовшѝ пôдручники реченого Выдавництва для своихъ библіотекъ парохіяльныхъ закупили а теперъ печатаючѝ ся предплачували. Дальше, шобы закупленѝ книжки сего Выдавництва були оправленѝ. Въ кôнци поручає Митрополичій Ординаріятъ оо. Деканамъ, щобы при своихъ осмотрахъ декаканальныхъ уважали, кôлько Отцѣвъ порученѝ книжки посѣдає и читає.

Въ особенности же поручає ся, щобы св. Письмо, выдаване черезъ помятуту „Библіотеку богословску,“ було кождымъ парохомъ предплачуване, и то навѣтъ тогды, коли бы въ библіотецѣ парохіяльнôй находило ся яке выданє св. Письма и єго поясненя въ иншôмъ языцѣ. Библіотека бо богословска выдає св. Письмо въ текстѣ старословеньскôмъ, якого употребляємо въ своихъ наукахъ церковныхъ.

Не меньше має кождый варохъ предплачувати се св. Письмо Выдавництва „Библіотеки богословскои“ навѣтъ тогды, коли бы въ єго библіотецѣ парохіяльнôй находило ся св. Письмо въ тôмже текстѣ старословеньскôмъ Перемыского або якого иншого выданя. Св. Письмо бо выданя „Библіотеки богословскои“ єсть заосмотрене въ докладный коментарь, котрый єсть для зрозумѣня св. Письма необходимо потрѣбный, а то тымъ бôльше, що гр. кат. клиръ побиравъ студія библійнѝ на основѣ тексту латиньского, котрый на многихъ мѣсцяхъ рôжнитъ ся вôдъ нашого тексту, а єще и для того, що тѝ студія библійнѝ на всеучилищи мусѣли задля браку часу обмежити ся лишь на кôлька або кôльканайцять главъ, творячи хиба вступъ до дальшихъ приватныхъ студій библійныхъ кождого поодинокого священника-душпастыря.

Книжки „Библіотеки богословскои“, о котрыхъ тутъ бесѣда, а котрî Митрополичій Ординаріятъ поручає закупити всюда тамъ, де ихъ єще нема, сутъ:

1) Догматичне богословіє (цѣна 7 кор. 20 сот.).

2) Моральне богословіє (цѣна 7 кор. 80 сот.).

3) Право церковне (цѣна 7 кор. 20 сот.).

4) Провôдникъ практичный для священикôвъ (цѣна 7 кор. 80 сот.).

5) I. Томъ св. Письма зъ поясненями (цѣна 10 кор.).

Ктобы хотѣвъ перши чотыри книжки отримати оправленî, довженъ до высше поданои цѣны долучити єще 80 сот. вôдъ кождого примѣрника, а за оправленый I. Томъ св. Письма має долучити до поданои цѣны єще одну корону.

Кромѣ того поручає ся, щобы кождый парохъ предплачувавъ выданî теперъ мѣсячными выпусками черезъ помянуту „Библіотеку богословску“: Пастырске богословіє и II. Томъ св. Письма зъ поясненями. Цѣна рôчна кождого зъ тыхъ дѣлъ 7 кор. 20 сот.

По всѣ тî книжки належить вôдносити ся до Выдавництва „Библіотеки богословскои,“ Львôвъ, пл. св. Юра, 5.“

Такъ якъ справа выжь наведена дотычитъ пôвно всѣхъ Всч. Священикôвъ и нашои Епархіи, поручає ся то само якъ найусильнѣйше.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 24. Лютого 1902.

Ч. 16.

Ч. 601. О жертвахъ на будову Церкви въ Волосянцѣ великôй.

„Вôдозва. Дня 23. юлія 1901 згорѣла Церковъ въ Волосянцѣ великой деканата Старосамбôрского зъ невыслѣдженой причины. Въ слѣдствіє сильного вѣтру не выратовано нѣчого. Мешканцѣ повысшого села попали теперъ въ незавидне положенє, бо позôстали безъ того прибѣжища, где въ своѣмъ горю и прикрôмъ положеню звыкли були ся хоронити. Радибы они якъ найскорше побудовати другу Церковь на мѣстци згорѣвшой, но для неурожайной гôрской, каменистой землѣ, якъ такожь елементарныхъ шкôдъ, которî въ двохъ послѣдныхъ лѣтахъ знищыли зовсѣмъ засѣвы польнî, такъ зубожѣли, що о власныхъ силахъ и средствахъ не заразъ будутъ могли построити новый Дôмъ Божій, наколи имъ люде доброй волѣ и жертволюбиве наше Духовеньство не прійдутъ зъ помочію. Низше пôдписаный протоє въ имени

своихъ парохіянъ звертає ся до всѣхъ Всечестныхъ и Высокопреподобныхъ Отцѣвъ, настоятелѣвъ парохій, звѣстныхъ всѣмъ изъ свого жертволюбія и проситъ умильно о причиненєся хотяйбы и найменьшою лептою до здвигненя храма Божого. Зволятъ ласкаво повысшй такожь и вѣрныхъ до того завôзвати и заохотити.

Всякй жертвы прошу присылати на руки пôдписаного пароха а имена жертводателѣвъ будутъ выписанй въ своѣмъ часѣ въ Вѣстнику епархіяльнôмъ". Слава Іисусу Христу! Гр. кат. Урядъ парохіальный. Волосянка велика дня 20. сѣчня 1902 Альбинъ Добряньскій парохъ."

Въ имени тыхъ нещастливыхъ поручає Еп. Консисторія св. дѣло — побудованє дому Божого въ Волосянцѣ великôй — особлившôй опѣцѣ Всч. Духовеньства.

Вôдъ Еп. Консисисторіи.

Перемышль 5. Лютого 1902.

Ч. 17.

Ч. 728. Речинець испыту кваліф. на катихитôвъ школъ выдѣловыхъ.

Подаєся до вѣдомости, що въ дняхъ 27, 28 и 29 Мая и въ дняхъ 28, 29 и 30 Жовтня 1902 вôдбудеся испытъ квалификаційный на катихитôвъ школъ выдѣловыхъ, до котрого священики и слушателѣ четвертого року св. Богословія приступити могутъ.

Предметы испыта суть тій, котрй въ реченыхъ школахъ преподаются а именно: библійна исторія, догматика и моральна въ обємѣ катихизма, литургика, короткій поглядъ на исторію церковну, а кромѣ тыхъ катихитика.

На даный тематъ выроблятъ такожь кандидаты екзорту, а на довôльно выбраный тематъ выголосятъ пробный выкладъ.

Намѣряючй до того испыта приступити, маютъ свой прошеня внести въ первôмъ речинци до 10. Мая, въ другôмъ до 10. Жовтня.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль дня 25. Лютого 1902.

Ч. 18.

Ч. 729. Речинець испыта конкур. о бенефиціи душпастырскй.

Речинець до испыта конкурсового о бенефиціи душпастырскй вызначаеся на день 27, 28 и 29 Мая и на день 28, 29 и 30 жовтня 1902.

Желаючй пôддатися тому испытови довжнй внести свой прошеня посредствомъ дотычного уряда деканального въ первôмъ речинци до 10 Мая, въ другôмъ до 10 Жовтня, и то въ той способъ, щобы Прч. Уряды деканальнй найдальше до 10. Мая, взглядно до 10. Жовтня поданя вже тутъ предложили.

Просячй о припущене першій разъ до испыта конкурсового маютъ заосмотрити свой прошеня грамотою первого поставленя свого въ душпастырску службу, инныхъ прилогъ не потреба долучати.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 25. Лютого 1902.

ХРОНИКА.

Именованя:

Ч. 95/орд. Святый Отець зволивъ дня 20. Сѣчня 1902 именовати Впр. и Всеч. О. Іоана Гавришкевича, поч. крилошанина, декана и пароха въ Каменцѣ лѣснôй, Своимъ поч. Шамбеляномъ.

Вôдличія крилошаньскй получили:

Ч. 703. О. Дорыкъ Теодоръ, парохъ въ Ветлинѣ и О. Вахнянинъ Игнатій, парохъ въ Сѣнявѣ.

Ч. 901. О. Фекула Іоанъ получивъ кан. институцію на парохію Лѣщины дек Бѣцкого.

Презенты получили:

Ч. 747. О. Федевъ Іоанъ на парохію Крупець дек. Потелицкого.

„ 883. „ Борысъ Сімеонъ на парохію Хлѣплѣ дек. Комарняньского.

Ч. 901. О. Тарновичь Стефанъ получивъ завѣдательство парохіи Ростайне дек. Дукляньского.

Ч. 1051. Теофанъ Величко окôнченый богословъ Архіепархіи Львôвскои зôставъ принятый въ каноничну звязъ тут. Епархіи.

Ч. 1080. Ольшаньскій Левъ окôнченый богословъ получивъ вôдпустку изъ звязи кан. тут. Епархіи на Епархію Станиславôвску.

Ч. 543. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженемъ зъ дня 23. Сѣчня 1902 ч. 3011 продовжило дотацію зъ фонда рел. на дальшій оденъ рôкъ для сотрудника въ Спасовѣ.

Ч. 698. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 24. Сѣчня 1902 продовжило таку саму дотацію для сотрудника въ Новôмъ мѣстѣ.

Ч. 974 Тоежь розпорядженемъ зъ дня 7. Лютого 1902 ч. 6721 призволило на таку саму дотацію для надатися маючого сотрудника о. парохови въ Посадѣ Рыботыцкôй.

Ч. 954. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 11. Лютого 1902 ч. 13169 продовжило таку саму дотацію для сотрудника въ Липѣ.

Ч. 976. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 13. Лютого 1902 ч. 13765 призволило на дотацію зъ рел. фонда на оденъ рôкъ для додатися маючого сотрудника парохови въ Издебкахъ.

Ч. 758. Выказъ книжокъ присланыхъ до капитульнои библіотеки вôдъ I. вересня до кôнця грудня 1901.

I. Всч. О. Володимиръ Калужницкій парохъ въ Бортнôмъ дек. Бѣцкого, книжки по бл. п. Н. Теофилю Калужницкимъ деканѣ Ольховецкôмъ и пароху въ Загôрю:

Служебникъ Еппа Арсенія Желиборского Львôвъ 1646. Октоихъ малый Почаевскій зъ року 1775 — 1776. Акаѳістникъ кіевскій зъ р. 1640? — Проповѣдей 16 томôвъ. Linzer Theolog. pract. Quartalschrift 8 рочникôвъ вôдъ 1892 — 1899. Церковнои исторіи 7 томôвъ. — Archiv für kathol. Kirchenrecht зъ р. 1857 4 выпуски; зъ р. 1858, 8 выпускôвъ; зъ р. 1859 12 выпускôвъ; зъ р. 1860 4 выпуски. — О соборахъ вселеньскихъ 5 книжокъ. — Перемышлянинъ за р. 1850, 1843 до 1856, 1858 — 862 и 1864. — Часописей Ausland, 2 рочники, Gazeta kościelna зъ р. 1853 и 45, и другихъ 5 рочникôвъ — Vita di S. Giosafat Arcivescovo e Martire. D. Nicola Contieri. Roma 1867. — Die heil. Schrift des neuen Testamentes von Brentana · Grätz 1813 4 томы — и 7 книжокъ богословскихъ (учебникôвъ) зъ первои половины 18 столѣтя.

II. Всч. О. Брониславъ Ґоцкій парохъ въ Островѣ дек. Ярославского, двѣ рукописнй книги:

1) Октоихъ зъ предмовою (на одной сторонѣ листа въ языцѣ церковно славяньскôмъ, на другой сторонѣ перекладъ рускій), зъ церкви въ Ловцяхъ писаною „въ Подгацехъ Подольскихъ при храмѣ Успен. Прс. Бгцы Іоанномъ Борисовичемъ въ училищи въ то время бывши дидаскаломъ грамоты

язика Словенска и далъ книгу сію до села Ловецъ повѣта Ярославскаго г. 1660.“ 2) Тріодь цвѣтна зъ XVI. вѣка зъ церкви въ Тучанахъ (славныхъ), хорошо писана и добре захована.

III. Всч. О. Евгеній Хоминьскій експозитъ въ Островѣ дек. Перемыского три рукописнѝ книги:

1) Евангеліє зъ XVII вѣка, дуже лихо писане. 2) Ірмологіонъ зъ XVII. вѣка, подертый. 3) Тріодь цвѣтна зъ XVII. вѣка.

IV. Всч. О. Стефанъ Козенка парохъ въ Мацьковичахъ печатану цѣкаву книжку: Ewangelie i nauki z nich na Niedziele i na Święta uroczyste całego roku Kościoła Greckiego w Unii Rzymskiej zostającego (сторонъ 294 + 144) także Katechizm mniejszy (сторонъ 127) Wilno 1751. — и три другѝ въ бібліотецѣ уже находячѝ ся книжки.

V. Всч. О. Емиліянъ Дѣдицкій деканъ Угнôвскій парохъ въ Мостахъ великихъ, приславъ три старинни печатанѝ книги до переховання въ библіотецѣ капитульной зъ застереженемъ права власности церкви въ Новосѣлкахъ кардинальскихъ до парохіи Дыниска именно: Леітургіаріонъ . . . Благословеніемъ . . . Преподобнѣйшаго Господина и Отца Кѵръ Петра Могилы Всч. Архимандрита сея ст. Лавры Печерскія Кіевскія — г. 1629. in folio листôвъ 14 + 144 + 304 (книга дуже добре одержана). 2) Часословъ и Мѣсяцословъ зъ Богомъ святымъ и Деннословъ in 4° печатаный во Львовѣ года 1692 лист. 276 + 276 (подерта книга, зъ початку бракує листовъ 14 зъ кôнця 1.) 3) Біблія печатана въ градѣ Острозѣ г. 1581 книга неповна, подерта; зъ початку бракує цѣла I. книга Мойсеєва Бытія и начинає ся доперва главою 28 II. книги Исходъ; зъ кôнця нема лишь I. посланіє къ Коринтяномъ, проче бракує.

Всечестн. Отцямъ жертводателямъ складає симъ подяку. Капитула.

Ч. 190. Выказъ дальшихъ жертвъ на церковъ Мышлятыцку.

За соизволенемъ Всч. О. П. Хомицкого пар. въ Гуссаковѣ — въ храмовый день — по проповѣди — собравъ тамже о. Шандровскій 40 кор., Анастазія Патерко 1 кор., о. Емил. Кушикъ п. въ Ольхôвци 2 кор., о. Іоаннъ Отто зъ Лишнѣ 2 кор., о. П. Гарапюкъ зъ Осталовичь п. Перемышляны 2 кор., Всч. о. Мих. Ольшаньскій — деканъ Мостискій 12 кор. 40 сот., Андрей Винярскій зъ Туликовичь 1 кор., Стахъ Романъ — Ганьковичи 1 кор., Анастазія Антошко — Ганьковичи 1 кор., о. Конст: Ласѣйчукъ сотр. въ Березовѣ выжн. 8 кор., о. Дим. Колодницкій — Ягольниця 2 кор., о. А. Виханьскій — Смерековъ 2 кор., о. Ковальскій — Спасовъ 1 кор., При благословеню дзвона для мѣстцевой каплички собравъ о. Шандровскій 17 кор. 32 сот., Катар. Осядачь зъ Мишлятичь 1 кор., о. Іосифъ Шанковскій зъ Топорова вôдъ себе и парох. 4 кор. 4 сот., о Петръ Коцюба пар. Высочка ad Борщѣвъ 1 кор., о. Мих. Шатиньскій зъ Тыравы сольнои 2 кор., Урядъ парох. Руда лѣсна ad Добрусинъ 2 кор., о. Анаст. Лотоцкій — Тростянецъ ad Нотуторы 1 кор., о. Яковъ Сердиньскій ad Борщевъ жертва собрана на соборчику 10 кор. 20 сот., Татіянна Домабальска зъ Мышлятичь 10 кор., о. Менциньскій Маластовъ ad Ропиця руска 2 кор., Всесвѣтл. о. Дръ. Титъ Мышковскій Львôвъ 2 кор., Анна Кизликъ (старша) Мышлятичи 2 кор., о. Адамъ Гординьскій Ляшки гостин. 2 кор., о. Антоній Мокрицкій Цѣвковъ 2 кор., о. А. Подляшецкій пар. Сковятина 1 кор., о. Лука. Пытликъ пар., Стремильчи 4 кор.

Грамоту узнаня и похвалы зъ Архіерейскимъ благословенемъ получили:

ч. 4684/01. О. Бриттанъ Іоанъ парохъ въ Торчиновичахъ за жертву 20.000 коронъ на иконостасъ до Церкви въ Яворовѣ.

ч. 3186/01 О. Григорій Пержило парохъ въ Коньскôмъ за тактовну и постоянну оборону правъ дочер. церкви въ Кремянной ad Коньске. Вповаж. панѣ Антонина Райценстайнъ властителька земскихъ посѣлостей въ Коньскôмъ за жертву 240 коронъ на внутренне украшене тамошной Церкви.

ч. 3893/01. Чест. парохіяне въ Стенятынѣ за выбудоване новой муров. Церкви коштомъ 38.000 коронъ. Чест. Пелягія Козачокъ господинѣ въ Стенятынѣ за жертву 200 к. на внутренне украшене мѣсцевои Церкви.

ч. 4436/01. Честнй парохіане въ Луковôмъ за вôдновлене и прикрашене мѣсцевой Церкви коштомъ 3025 коронъ и закуплене много рѣчей для тойже Церкви за 3000 коронъ.

ч. 5306/01 Чест. Николай Карваньскій господаръ въ Любачовѣ за справлене образу процесіонального за 270 коронъ. Чест. Олекса Юрейко, провизоръ церковный и господаръ въ Опацѣ за труды понесенй коло будовы новои Церкви въ Опацѣ, и за справлене кивота и двохъ фанъ коштомъ 270 коронъ.

ч. 5473/01. Чест. парохіане въ Кулявой ad Деревня за побудоване новои Церкви.

„ 5209/01. Чест. господари въ Лопѣнцѣ а именно: Иванъ Андрушкевичь за жертву 100 к., Николай Солтысъ за жертву 80 кор. и чест. Иванъ Дроздъ на приукрашене Церквей въ Лопѣнцѣ и Тысковѣ.

ч. 5164/01. О. Володимиръ Бачиньскій парохъ въ Стôбнѣ за труды понесенй при будовѣ новой матерной и вôдновленю дочер. Церкви въ Стôбенци. Чест. парохіяне въ Стôбенци за вôдновлене и приукрашене тамошной Церкви коштомъ 8200 коронъ. Чест. Стефанъ Дзядъ господаръ въ Стôбенци за жертву 250 коронъ на приукрашене мѣстцевой Церкви.

ч. 5660/01. Чест. Сімеонъ Яворскій господаръ въ Комарникахъ за жертву 420 коронъ на украшене тамош. Церкви.

ч. 5511/01. Чест. парохіяне въ Чапляхъ за внутренне приукрашене Церкви именно чест. Держипольскій за жертву 200 коронъ а чест. Іоанъ Іаджинъ за жертву 400 коронъ.

. 5423/01. Чест. Рада громадска въ Каменцѣ волоской за жертву 2000 коронъ на побудоване ново Церкви въ Каменцѣ старес. Вповаж. панъ Іоанъ Соловѣй посесоръ дôбръ въ Каменцѣ волоской за прехорошій храмовый образъ Воскресенія Христа Господа для Церкви въ Каменцѣ Старесело. Чест. Теодоръ Луцикъ начальникъ громады Старесело за понесенй труды

около побудованя дому Божого и за жертву 200 коронъ. Чест. Петро Серафимъ господаръ въ Каменцѣ Старесело за жертву на тую саму цѣль 200 коронъ. Чест. Андрей Переняток господаръ въ Каменцѣ Старесело за жертву 220 кор. Чест. Іоанъ Луцикъ господаръ въ Каменцѣ Старесело за жертву 220 коронъ. Чест. парохіяне въ Каменцѣ Старесело за побудоване Церкви новой а за зложене добровôльно квоты до 3000 коронъ на внутренне украшене тойже. Всеч. О. Сильвестнръ Стецякъ парохъ въ Каменцѣ Старесело за неутомиму працю и ревнôсть около побудованя мѣстцевои Церкви. Пов. панъ Василій Сторонякъ учитель школы нар. въ Каменцѣ Старесело за помôчь въ выхованю религійнôмъ молодежи шкôльнои и за дарованый женою его цѣнный образъ до мѣстцевой Церкви.

Вблаг. панъ Романъ и Ядвига Чайковскій властителѣ дôбръ земс. въ Каменцѣ волоской за датокъ коркур. и за значнй жертвы при будованю новой Церкви въ Каменцѣ Старесело.

ч. 3301/01. Чест. господари перебуваючй въ Америцѣ въ Яселѣ за жертву 1000 коронъ на при украшене мѣстцевой Церкви. Чест. парохіяне въ Вислоку нижнôмъ за значнй жертвы на приукрашене Церкви.

ч. 3301/01. Чест. парохіяне въ Вислоку нижнôмъ перебуваючй въ Америцѣ за жертву 600 коронъ на украшене Церкви. Чест. парохіяне въ Радошицяхъ за жертву 6000 коронъ на украшене Церкви. Честн. парохіяне въ Пулавахъ за закупно утвора для Церкви за 624 коронъ. Чест. Іоанъ Гирила и товариши въ Дальовой за жертву 1000 коронъ на украшене Церкви. Чест. Евдокія Сухорска господиня въ Дошнѣ за справлене звона за 200 кор. Чест. Анастазій Потоцкій господаръ въ Дошнѣ за жертву 480 коронъ на звонницю. Чест. Данилъ Голякъ господаръ въ Воли Миговой за труды и жертвы понесенй коло украшеня тамошной Церкви. Чест. Панталеймонъ Мачаля господаръ въ Черемхи за труды понесенй около будовы новой Церкви. Чест. Стефанъ Бурдашь господаръ въ Дошнѣ за 50-лѣтне ревне служене Церкви яко провизоръ.

ч. 6488/01. Чест. Алексей Луникъ господаръ въ Каменцѣ Старесело за понесенй труды и стараня коло будовы новой мурованой Церкви и за справлене св. Евангелія за 120 коронъ.

ч. 6072/01. Всч. Марія Краснопôльска господинѣ въ Быковѣ дек. мостиского за жертву 100 коронъ на будову Церкви и 90 кор. на закупно фелона.

ч. 6253/01. Почт. Рада громадска въ Островѣ (дек. Ярослав.) за жертву 400 коронъ на внутренне украшене Церкви. Чест. парохіяне въ Островѣ за приукрашене мѣстцевой Церкви коштомъ 4400 коронъ. Чест. Олекса и Василій Вовки старшй братя церк. за жертвы и труды понесенй около украшеня Церкви. Чест. Марія Пурха господинѣ въ Островѣ за жертву 200 кор. на внутренне украшене Церкви.

ч. 6384/01 Чест. парохіяне въ Бушковичахъ за побудоване новой Церкви. Преч. о. Василій Залескій парохъ въ Журавици за труды и стараня понесенй коло выбудованя новой муров. Церкви въ Бушковичахъ. Чест. Іоанъ Нагайскій господаръ въ Бушковичахъ за жертву 260 коронъ на будову новой Церкви въ Бушковичахъ.

ч. 6006/01 Чест. парохіяне въ Головецку горѣш. за побудоване доброохотными жертвами Церкви. Чест. Григорій и Иванъ Лыло господарѣ въ Выцовѣ за жертву на будову Церкви въ Головецку

гор. 330 кор. Чест. Иванъ и Анна Терлецкій за жертву на тую цѣль 866 кор. Впр. панъ Милютинъ Крижко директоръ копальнѣ нафты въ Головецку гор. за жертву 200 кор. на тую саму цѣль

ч. 5978/01. Чест. парохіяне въ Куликовѣ за побудоване новой муров. дочер. Церкви въ Куликовѣ. Чест. Георгій Потерейко мѣщанинъ въ Куликовѣ за жертву 644 коронъ на будову и украшене дочер. Церкви. Чест. Грнгорій Дуткевичь мѣщанинъ въ Куликовѣ за жертву 580 к. на тую саму цѣль. Чест. Марія Дуткевичь мѣщанка въ Куликовѣ за жертву 280 кор. на тую саму цѣль. Чест. Потерейко Анна мѣщанка въ Куликовѣ за жертву 538 кор, на тую саму цѣль. Чест. Стефанъ Кичало мѣшанинъ въ Куликовѣ за жертву 550 кор. на тую саму цѣль. Чест. Андрей Данилякъ. Иванъ Дуткевичь, Павло Дзюдзя, Софія Лебедынь и Пелягія Остапчакъ за жертву по 200 кор. на вымуроване дочер. Церкви въ Куликовѣ.

ч. 6015/01. Вблаг. панъ Станиславъ Скальскій властитель земскихъ посѣлостей въ Пôдмостю за значну жергву на одновлене Церкви тамошной и Чест. Іоанъ Новакъ начальникъ громады въ Пôдмостю за труды понесенй около вôдновленя тойже Церкви.

ч. 6520/01. Благ. панъ Андрей Крупскій учитель въ Репеди за взôрцеве проваджене шкôльнои молодежи.

ч. 80/02. Чест. Марія Дацькôвъ господинѣ въ Куликовѣ за жертву десять сосенъ вартости 300 кор. на будову Церкви въ Куликовѣ.

ч. 6383/01. Чест. парохіяне въ Яксманичахъ за побудоване добровôльными жертвамы муров. Церкви. Всеч. О. Володимиръ Гайдукевичь парохъ въ Яксманичахъ за труды и стараня понесенй коло побудованя мур. Церкви.

ч. 6888/01. Чест. Теодоръ и Анастазія Курка господарѣ въ Жабчу за жертву 400 коронъ на потребы Церкви. Чест. Иванъ Кôтъ провизоръ Церкви въ Жабчу за 47-лѣтну честну и неутомиму службу при Церквѣ.

ч. 177. Чест. Викторъ Назаревичь господаръ въ Олешичахъ старыхъ за справлене двохъ дзвонôвъ за 900 коронъ.

ч. 6125/01. Чест. Григорій Вѣсьнѣй провизоръ Церкви въ Боянци за 35 лѣтне старанне сповнюване обовязку провизора церковного.

ч. 530. Чест. Василій Коруцъ господарь въ Жубрачôмъ за справлене дзвона до мѣсцевои Церкви за 500 коронъ.

ч. 918. Чест. парохіяне дочер. Церкви въ Радевой ad Горянка, перебуваючй теперъ на зарôбку въ Америцѣ за жертву 750 коронъ на вôдновлене мѣстцевои Церкви.

ч. 990. Чест. Андрей и Марія Тихолѣзы парохіяне въ Глуховѣ ad Ванѣвъ за ревне перешло 30 лѣтъ зъ всякою ревностію и дбалостію кыповняне обовязкôвъ провизора церковного въ Глуховѣ и за его вразъ зъ женою вôдзначане ся житемъ честнымъ христіяньскимъ, а надто за справлене для мѣстцевой Церкви Евангелія и фелона зъ стихаремъ вартости 300 коронъ.

ч. 4732/01. Похвалу и узнане зъ Архіерейскимъ благословенемъ черезъ Прч. Урядъ дек. Старосамборскій получили: Чест. Дамянъ Прокопшакъ господарь зъ Завадки ad Тершôвъ за справлене для Церкви въ Тершовѣ паука за 150 коронъ. Чест. Стефанъ Цегинка господарь зъ Завадки ad Тершôвъ за справлене для тоиже Церкви фаны за 34 кор. чест. Яцко Яцикъ господаръ зъ Завадки ad Тершôвъ за справлене для тоиже Церкви сосуда на воду свячену за 10 кор. — Чест. Анна Грыбъ господинѣ зъ Тершова за справлене до тоиже Церкви обруса на великій престолъ за 24 коронъ — и трехъ капъ на проповѣдницю по 4 коронъ.

Ч. 1121. Даръ милости для св. Отця прислали:

1) о. Константинъ Поляньскій сотр. въ Ляшкахъ	10 к.	25 сот.
2) о. Іоанъ Отто пар. въ Лишнѣ . .	6 „	68 „
3) Ур. пар. въ Кречовичахъ . . .	27 „	— „
4) „ „ „ Сѣнявѣ	14 „	— „
5) „ „ „ Луковôмъ	8 „	— „
6) „ „ „ Любачовѣ	20 „	— „
8) „ „ „ Коровици	14 „	— „

Вôдъ Еп. Консисторіи

Перемышль дня 1. Марта 1902.

† **Константинъ,**
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого въ Перемышли 1902.